

A gép forog, az alkotó

Már félálomban megérezte a szagot. Fűtöttek a buszon, néhányan mégis meglegelték a meleget, és kinyitották az ablakokat. Még nem értek a huppanóhoz, a bűz máris beférközött a belső térbe. Döggvár a város határában, így nevezte mindenki az orrfacsaró gázokat eregető, égbe törő kéményekkel rendelkező komplexumot. Gyerekként nem tudta megjegyezni a hely szláv nevét, és még most sem jutott eszébe. Akkoriban többször próbáltak belopakodni, de a portás mindig elijesztette őket. Miután elkezdte növeszteni a haját, már a közelébe se mentek. Meglepte, hogy nem bontották még le. Itt gyűjtötték össze és égették el például az elütött állatokat a környékről. Nem ásták el, mint másutt, hanem egyszerűen fogták és bedobták a tetemeket egy kemencébe. A környezetvédelmi hatóság többször is járt kinn, sokadik alkalom után egy szűrőt szereltek fel. Mérések megállapították: minden a legnagyobb rendben. A szag továbbra is körüllebegte a települést. A füst csak szállt fel a magasba.

Megérkezett Hetevénybe. A szél egyre erősebben süvített be a nyitva hagyott ablakon. Erre az éles, magas hangra ocsúdott fel. Fűtyült, sután, maga elé. Megszokás, hazaért. Többször megakadt, újrazdte, keresgélte a hangmagasságot. A cűg élessége ott csengett a fűlében, ezt kellett volna megtalálnia. A főutcán a tűzoltólaktanya pergő vakolatából néhány darab a járdaszegély fal melletti részen hevert, bal oldalon a két évtizede épülő hotel utolsó emeletének felhúzására készülhettek. A következő ház aljában ugyanúgy egy fodrászat üzemelt, mint korábban. Bejáratától néhány lépésnyire vendégek hajcsavarókkal a fejükön dohányoztak és beszélgettek.

A narancssárga-vörös színű jármű megállt a jelzőlámpánál. A szembejövő forgalom zavartalanul gurult át a beton repedésein. Tizenévesen számolatlan alkalommal egyensúlyozott végig ködös, hétvégi éjszakákon, ugyanezek a töréseken. Zöldet kaptak. Feneke alatt érezte, ahogy a busz lassan bekanyarodik a kereszteződésben. Eszébe jutott, hogy a jegyen továbbra is ÁFÉSZ boltnak hívják a megállót, ahol le kell szállnia. A jármű nyikordult egyet, majd begördült a buszállomásra. Hátsó ajtó nyílt, László kezébe vette táskáját, leszállás köz-

ben már egy másik füttyszólamot keresgélt. A méregzöld színű, műanyag falakkal körülvett tér gyalulatlan deszkáira felszegezett, évekkel ezelőtti fellépések plakátcsíkjai tarkállottak, lelógó fecnijeikkel a szél játszadozott. Apró bódét vett észre a távolabbi sarokban, vett egy pakli cigarettát.

Az elutazása előtti utolsó estéjén üvöltöztek az apjával, mert ő kiborította a vörösbort, ami nyomot hagyott a terítón. Az idősebb férfi reszketett az indulattól, ahogyan követte fia törlő mozdulatai nyomán az egyre terjedő folyadékot az asztalon. Hiába itatta fel, és szórt rá sót, a pecsét továbbra is ott éktelenkedett az anyagon. László látta, feleslegesen mutatna rá arra, nem szükségszerű, hogy ezután emiatt változtasson az életén, hiszen dönthet erről, az apja csak kiabálta a magáét, mint lent, úgy fent, ez itt mély, és az ott magas.

Meglepetten olvasta tegnap este a HR-es kurta e-mailjét. Amiben lelkesen elővezették neki a Monász vezetősége által kigondolt nagyszerű lehetőséget, és annak következményét: a kiküldetését Hetevénybe. Mindezt még egy olyan tessék-lássék magyarázattal is megtoldották, hogy micsoda szerencse, hogy László innen származik, még a menedzser is sikeres kiküldetést kívánt, valamint azt is sikerült beleszóni abba a néhány sorba, mivel letelt az egy év, újratárgyalhatnák a fizetését. Ami zavarta, hogy egyetlen szó sem esett arról, mi is lesz a feladata a szülővárosában.

Szája szeglete reszketett, rágyújtott, a sarkába manőverezte a cigit. Elővette a telefonját, beírta a gyár címét, várt. Körülnézett az utcán. Szemben egy közlekedési táblát pillantott meg. A jelzés pontosan szemmagasságában helyezkedett el, fehér kör közepén fekete pont. A navigáció jelzett, gyalog körülbelül húsz perc alatt a város másik határába érhet, és megtalálja a keresett helyet. Az órájára pillantott. Alig múlt kilenc, talán az apját még otthon találja.

Gyerekkorából több kocsmára emlékezett a főutcán. Ha nem is értek egymásba, de az Ínyenc és a Pipacs, ahogy apja generációjában neveztek, mindig nyitva állt. Az egymástól néhány lépésnyire található ivók több nemzedéket is kiszolgáltak. Előbbiben sokáig jó konyhát vittek, anyja, ha nem akart főzni az érkező rokonokra, ideküldte, hogy rendeljen húsz kiló pacalt. Azzal általában mindenki jóllakott és soha egyetlen panasz sem érkezett arra, hogy miért nem Teri, az anyja keze munkája az ebéd. Utóbbi talponállóba apja fiatal korában egyszer ment csak be, amikor a műszakvezető beküldte hideg szódáért a brigádnak.

A járdán egy nő vezetett kézen fogva két óvodás korú gyereket, akik hol egymást, hol a gesztenyét rugdosták. A fák alatt a kávézók teraszain korán érkezett vendégek üldögéltek. A közelebbi asztalnál egy idősebb házaspár kevergette törökkávéját, a távolibbnál két fiatal férfi foglalt helyet. A neki szemben helyet foglaló előtt egy pohár sör és a megkezdett burek. Szalvétával megtörölte a száját, a másik hátradőlt. Ahogy közelebb ért, ismerősnek tűntek. László abbahagyta a füttyülést, ahogy elhaladt mellettük, látta, mozgott a szájuk, mindkettőjük szeme helyén üresség tátongott. Igyekezett ismét megtalálni a dallammagasságot, hogy a gép ki tudja javítani ezt a hibát, és tovább tudjon forogni. Korábban elszármazottak elmondásaiból emlékezett arra, mi történik. Vissza kell térnie abba a hetevényi közösségbe, akkor az ilyesmik nem fordulnak elő.

Elszívta cigarettáját, elpöckölte a rigót, idegessége azonban nem enyhült, és továbbra is billegő és hamis dallamvezetéssel füttyült maga elé. A bezárt Iparosok Klubja mellett és a Sánta Kata Könyvtár felirat alatt haladt el. Mindkét épület fehér falait fekete, kör alakú paca csúfította. Következő utcasarok után már a Petőfi utca, hazaérkezik. Nem állíthat be csak így a szülei házába. Elővette telefonját, a megnyitott e-mailt oldalra húzta, majd azon töprengett, vegyen-e egyáltalán bármit is a lassan hetvenesztendős apjának. Tizenöt évvel korábban minden teketória nélkül a könyvesbolt felé indult volna, most nyomát sem találta a hosszas böngészés után. Újabb kulcsszavakat írt a gyorskérésőbe. Nulla találat. Pedig a következő kereszttutóban, emlékezett a kicsiny beugróra. A csilingelésre, ahogy az ajtót nyitották, a szokatlan hangmagasságban suttogó eladóra, valamint az áttetsző oldalakra, amelyeket a kötetekbe rejtettek. Eleinte párban jártak ide, nagy ritkán mindhárman. Talán mégis meg kéne néznie a helyet. Nem, vesz egy üveg jó minőségű vörös bort.

Folytatta volna az utcán elkezdett fütty dallamát, azonban a biztonsági őr udvariasan megkérte, fejezze be. A helyiségben csend fogadta, a vevők és az eladók beszédének monoton percegése hallatszódott. Tovább fülelt, hátha ki tudná bányászni azokat az emlékeiben állandóan szóló hangokat, amik korábban meghatározták a hetevényiek életét. A szemközti falon hús- és zöldségfogyasztásra felhívó reklámok plakátjai, mögöttük a fehérségben fekete írásjel. Pötty, közvetlenül a húspult felett.

Jelzett a telefonja. Újabb e-mail érkezett, felülete visszakúszott a képernyőre.

Szeretnénk, ha prioritást élvezne a munkája és nem a családi élete!

Szia, Laci,

Örömmel értesítünk, hogy elérkezett első kiküldetésed időpontja. Noha nem beszéltünk róla eddig még részletesen, biztosan emlékszel, és a szerződésedben is benne van, hogy próbaidőd lejárta előtt szükséges egy előre be nem jelentett időpontbeli látogatás egy telephelyen, ami lehet gyár vagy csak cég, és spontán rutinellenőrzést kell tartanod. Ezek pontos részleteiről a kettős modulban tanultál, amit csatolmányként megtalálsz.

A menedzserek ezúttal alaposabb és mélyebb vizsgálatot kérnek a hetevényi központban. A HR-re leadott papírjaid alapján az a döntés és megállapítás született, hogy helyi lakosként kevesebb figyelem irányulna rád munkavégzés közben. Mindemellett azzal kapcsolatban is született határozat, hogy mivel letelt az egy év, így újratárgyalásra kerülhet a szerződésed. Az ellenőrzés pontos intézkedéseit akkor küldjük, miután a probléma forrását azonosítottad.

Tehát, kérek, keresd fel a hetevényi központot, amit a várostól északra, a kivezető út mellett találsz. Egy nagy, sárga épületet kell keresned.

Üdvözlettel,

Héth Lili
Office Assistant

László figyelte az ittlévőket. Korábbi otthona nem így szólt. A város múltjában a kotyogás mindig több rétegből épült fel. Az általános mindennapi zajokat soha nem halkította el a közösség. Most a sutto-gások, a nevetés és a felemelt hang helytelenek. Ez a látszólagos változatlanóság nem fedi le az itteni életet.

Helyiként egyszer sem tűnt fel neki, szülei mennyire egy húron pendülnek generációjuk minden tagjával. Az „Elhúzzák a nótádat!” kifejezés egyetlen dalra utalt a településen, annak vezérdallamát ez a csoportosulás adta. Ahogyan azt a magasba nyúló, gerincekből és csigolyákból megalakuló hegedűt is, ami minden fontos alkalommal a Föld és az Ég között rezgett. Füttyük pedig rizgett-forgott a harántnyúlványok között, és a felhangzó borica csörömpölve, hűségesen szökött felfelé.

Ám ez a kapcsolat Ötevénnel mindig problémákat szült, a Csillagösvényen másként is terjedt a hang. Gyerekkorában előfordult néhány alkalommal, hogy az Apjáék hiába füttyültek, sőt, még énekeltek is, nem tudtak visszatérni oda. A felelet mindössze viharzó és mindent elsodró hideg sötétség. Lehetőségük ünnepeikkor nyílt, akkor is fentről, Ötevény felől, hogy ismét ott lehessenek. László biztos volt abban, hogy az ebben az üzletben hallott, Hetevényt összetartó összhangzat nem így szólt. Akkor sem, ha Ötevény felől hallatszódik.

Az előtte lejátszódó hétköznapi jelenet, ez a bolti bevásárlás, diszharmóniát rejtett, olyat, amelyet azóta nem érzékelt, hogy elhagyta a várost. Most már tisztában van vele, milyen hatással volt tette a közösségre. Akkori távozóként közel sem, mindössze szökni akart mindattól, amit itt tapasztalt. Ez itt nem a kizökkent idő, a valóság vibrálása, amely mögött valami más rajzolódik ki; ugyancsak távoli annak lehetetlen jeleneteitől és abszurd helyzeteitől és semmiképpen sem írható le a környezete együtthatójaként, hanem mint egy mímelt, növesztett valóság. Olyan termés, amit felfűtött üvegházban, tápoldatban és megfelelő hőmérsékleten tartott folyadékkal locsolnak, így pontosan azt nyújtja végeredményként, amit előre kitaláltak.

Egy palack vörösborot szorongatott a kezében. Benyomásai kiszakadásának állomásait juttatták eszébe, és azokat az eseményeket, amikor egy külső kórházba szállították, miután elképzeléseivel együtt átlépte a város határát. Az ismeretlen csend preparátuma vette körül az üzletben. Tudta, ez a steril, halk zszisegés az ajtón túl is folytatódik. Rádöbbsent a nyilvánvalóra: a város nélküle változott. Ez is egy határátlépés, de az általa korábban térbelinek tapasztalt helyett időbelit vett észre. A múltja sűrűlódott a jelennel és a két hely összeegyeztethetetlennek tűnt Lászlónak. Szilárd meggyőződése volt, ugyanoda érkezett vissza, ahonnan elszökött.

Korábban Hetevény zsongott a csücsöri szájából kiszökő dallamoktól, most azonban, mintha mindenkori csendesség költözött volna a településre. Hiányzott a delejező kotyogás, az érzet, hogy hazaért. Minden elváltozott. Apja csak beszámolt volna azért arról, hogy megszűnt a híres kórus. Ez a közösségformáló csoport, ami egységbe forrasztotta a kisváros lakóit. A minden családnak közös pontot adó együttes, aminek csodájára jártak a környékről. Apja tagja volt a gimnáziumi tantestületből delegáltaknak, akik élen jártak a hagyomány éltetésében. A tűzoltó egyesület tagjai és a kerekfejű, gömbölyű iparosok is mindig kivonultak ezen alkalmakkor. Hét foglalkozás hívta életre a

családokat. Ilyenkor idegen rendszámú autók parkoltak mindenfelé a faluban. Hetevényben teljes az összhang, ha minden polgára felbukkanása növeli gyűlései fényét. Összesereglettek, átszellemültek és megerősödtek magukban ezeken a füttykoncerteken, hogy aztán zavartalanul folytathassák életüket. László nem számított botfűlűnek. Abszolút hallása révén mindent reprodukálni tudott, úgy, ahogy hallotta. Vajon ő maga változhatott meg azzal, hogy másfél évtizede be sem tette a lábát ide? A bolt és a város hömpölygő, melankóliába tekeredő hangterjedelmére nem állt rá a füle. A szülei szürkére meszelt háza előtt torpant meg.

Nem kellene bejelentés nélkül berontania. Csak egyetlen hívás. Ennyit kellett volna megtennie, ez mindenképpen járt volna nekik. A kapu melletti falra felkent betonba nyomott kavicsokat figyelte, amelyek kirajzolták az utat Hetevény és Ötevény között. Hetevény darabjai mélyebben feküdtek. A homorúra simogatott kövek jelezték, korábban meddig értek fel László ujjai. Attól fentebb már kapaszkodóként álltak ki a felületből, akadályokként gördültek elő a felfelé irányra. Ötevény darabjai már az eresz alatt feketéllettek.

Füttyentenie kellene és nyílna a kapu. Mégis. Alig vette le az ujját a csengőről, egy sovány és nyúzott férfi tessékelt be az udvarba. Zsíros haja fésületlenül lógott a füle alá. Ahogy az ott lakó után ballagott, Lászlót zavarni kezdte az előkertben növő virágok színe. A szürke különböző árnyalatai követték egymást a növények részein, és a fiatal férfi biztos volt abban, hogy melyiknek milyennek kellene valójában lennie. Ahogy beléptek a helyiségbe, az eddig előtte haladó öregember kezeit a zsebeibe gyömöszölte, és bekacsázott az asztal mögé. Idebent minden bútor ugyanazon a helyen állt, amire emlékezett. Az állóóra, a kanapé, a rosszul összeillesztett lábú negyedik szék ismerősnek tűntek. Az összes látszólag ugyanabban a színben pompázott, ahogy az emlékeiben élt. De az idősebb férfi tekintetében nem fedezte fel az apját. László csücsörített, és felismerte a sajátjához hátborzongatóan hasonló füttyöt.

– Ki maga?

– Nem ismersz meg, Laci?

– Ne haragudjon, de halvány fogalmam sincs, kicsoda maga. Hol vannak a szüeim?

– Gyerekem, hogy mondhatsz ilyet az apádnak?! Igaz, régóta nem jártál erre. Megváltoztunk.

– De hát...

– Anyád akarta, én elleneztem, hogy szóljunk neked, gyere haza, nélküled nem teljes a család. Nem könyörgök senkinek. Eldöntöttem azzal, mit akarsz, hogy nem jelentkeztél.

– Az nem lehetséges...

– De pontosan így van. Tényleg azt gondoltad, hogy nélküled minden ugyanolyan? Azt képzelted, hogy jó lesz így nekünk? Nézz körül! Ezt tetted velünk, hogy nem jöttél haza!

A férfi mozdulatai az apját idézték. Hallotta az asztalsarok recse-nését. A terítőn szerteszt megfakult foltok tarkállottak. Szembántóan vibráltak, átütötték a felső színréteget.

– Fiam, nem ismertél fel. A hangom is más? Vagy csak a fizimiskám változott?

– Neeem. – Próbálta felidézni apja mozdulatait, viselkedését, öltözködését. – De mi történt?

– Nem volt eleinte baj. Anyáddal minden hétvégén kirándulni majd ebédelni mentünk a Pipacsba. Hétköznap a temérdek megszervezett iskolai verseny, amire szívesen jöttek a környékből gyerekek. Szerettük, ha máshonnan érkeznek hozzánk, követendő példát adtunk nekik. Egészen addig, amíg a gyár be nem települt Hetevény határába. Egy nap zárva találtam a fodrászüzletet, anyád a Pipacsot. Majd megjelentek a fekete pontok. Mindenütt azok az átkozott pötytyök. Ha nem falra került, akkor táblára tették. A kurva anyjukat!

A férfi lehuppant a székre. Lenyelte a gombócot a torkában, majd folytatta:

– Összehívtam a tantestületet, hosszan tárgyaltunk erről, felkerestük a hét különböző foglalkozást űzőket, a szerveződéseket, kivonultunk a főtérre füttykoncertet adni. Akit el tudtunk érni, jött, és hozzátette a magáét. Egy tábla híján mindegyik eltűnt a városból. Anyád örvendezve mesélte, újra kinyitott a Pipacs. Hónapokon keresztül eleinte naponta, később már napszakonként tartottuk meg fényes gyűlésünket. Hiszen ezek voltunk mi! Az első év végére többen elköltöztek. Igaz, ahová mentek, mások lettek, de megértem, hogy beleuntak ebbe a róka-tyúk játékba. A második év végére nem jött létre a tökéletes együttállás. A helyiek belefáradtak az állandóan felbukkanó táblákba és a munkaerőt elszípkázó gyárba. Ezután kinek jobb lett, kinek rosszabb. Persze senkinek sem kiugróan, inkább mintha összekeverték és újraosztották volna a szerepeket, helyeket és lehetőségeket. Ahogy teltek az évek, mindenki beleszokott az új helyzetébe.

László továbbra is feszülten bámulta a beszélőt. Valami apjára emlékeztetőt keresett benne. Bármilyen gondolati kiugrót, amibe belekapaszthat. Csücsörített, ajkai ű betűt formáztak. Sípolt. A korábbi ceruzabajszot viselő, most már inkább egy teljesen apróra faragott íróeszköz és ceruzaforgácsot az arcán hordó idősebb férfi felállt, elmosolyodott, és visszafütyült. A szoba árnyékait besatírozta, majd megnyúltak, fényforrások csak itt-ott fentebb pislákolnak. Egy repedés siklott végig kettejük közt a padlón és a plafonon, az alsó fehéren pulzált a fiatalabb lába előtt. László számára kezdtek ismerőssé válni a vonások, ahogy belemélyedtek arcba. A szemek ében színűre váltottak. A ruha visszanyerte azt a formát, amire László elutazása idejéből emlékezett. Megbizonyosodott róla, apja állt vele szemben.

A hétgombos zakószerű felsőrész tintakékben pompázott, a nadrág visszanyerte élénkségét, és megfeketedett. Emlékképek úsztak körülöttük: vasárnapi ebédek a Pipacsban, a helyi rokonlátogatások csinnadrattája, és az apjával tett első titkos kirándulás a Csillagösvényen. A végtelenbe nyúló ragyogás és hangok szétszórt mozgása. Apja ekkor úgy fogalmazott, itt a hangok egymásba folynak, kisebb a rezgésszámuk. Ha visszatérünk, úgy tudjuk előidézni mindezt – és körbemutatott –, ha fütyülünk. A mi együttesünk adja össze a Fiaszttyúk földi képét. Innen, a magasból nézve persze silánynak tarthatják az otthonunkat.

Hol van Anya?

Dolgozik.

Hol?

A gyárban portás. Őt még nem rúgták ki.

Körülöttük először lassan minden kifehéredett, utána a színek visszaszivárogtak, befoltozták a világosságot. Összeterelték a rezgéseket, felélénkítették a valóságot, és helyükre lökték őket. A szoba visszarendeződött korábbi állapotába. Az idősebb férfi továbbra is fújta a levegőt, az süvített ki belőle, de eredménytelenül próbálkozott a fütyüléssel. A fehér körbeölelte, ő lett a fekete pont a közepén.

– Hol dolgozol most, fiam?

Látta az apja szavait, de nem hallotta.

– Apa... – Ott.

– Hol? A gyárban?

– Nem, az azt irányító cégben, a Monásznál.

– Miért jöttél ide?

– Valami gond van.

– Mégis miféle probléma? Ez az állandó rezgés annyira tart csak mozgásban, hogy élni lehet, mást aligha. Haza nem mehettünk, a fehér táblák és a fekete pöttyök szétszóródnak, így befedik Hetevény teljes területét. Nincs menekülés. Átgázol mindenben, végez mindenféle ellenállással. Hiába vagyunk átítatva ideleln a Fiastyúk erejével, nincs több áramlás, csak gördülés és rezgés van. Bennünket változtat meg és azt, ahogy gondolkodunk, így az odafent sem lehet már olyan, mint annak előtte.

– El kell mennem Anyához. A segítségét kell kérnem. Sajnálom, Apa!

– Laci, gyerekkorodban hol szerettél jobban?

– Tessék?

– Mit nem értesz? Hol szerettél jobban? Itt, vagy otthon?

– Miért jöttünk el onnan, Apa?

– Benne voltunk a hét, érkezésre kijelölt családban. Azért.

– Emberek háború elől menekülnek, vagy elűzik őket volt lakóhelyükről. Mi pedig csak úgy jöttünk?

– Ez nem így van, ezzel te is tisztában vagy.

– Egyáltalán nem. Soha nem adtál választ a miértre.

– Még egyszer mondom, mi is bekerültünk a hét, érkezésre kijelölt családba. Ez azt jelentette...

– Baszok rá, mit jelentett akkor. Miért tetted? Mi jó származott abból, hogy itt éltünk?

– Csak nem akarod megérteni. Ha bejutottál, menned kellett. Voltak, akik maradtak a Csillagösvényen, megint mások hasonló okokból, mint mi, eltelepültek.

– Mi ide egyetlen céllal érkeztünk: leigázni az ittenieket. Eltüntetni őket, mintha nem is éltek volna itt előttünk. Mindezek után azt kérdezed, hol szerettem jobban?

– Igen, erre vagyok kíváncsi.

– Mindannak során, aminek végül Hetevény lett az eredménye, se itt, se Ötevényben nem szerettem. Folyton aszerint kellett alakítanom a hazudozásaimat, amikor megkérdeztétek, hol szeretek, hogy éppen melyik helyen jutott eszetekbe nekem szegezni ezt. A fővárost, ahová elmenekültem ez elől, és az ottani életemet szerettem. Az egész gyerekkorom azzal telt, ácsingóztunk, hogy a füttykoncert közben megnyíljon a Hadak útja, és végre mehessünk Ötevénybe. Noha tudtad, hogy az ottaniak bármelyik alkalommal dönthettek úgy, hogy nem

engednek át bennünket. Minél több időt töltünk itt lenn, annál valószínűbb volt, hogy megelégedik az ottlétünket. Arról sem beszéltél, mennyit éltél és mit csináltál ott, de biztos vagyok benne, hogy belőlem az ott töltött idő ellenére sem vált helyi. Hetevény még rosszabb. Úgy tettetek földönfutóvá, hogy tisztában voltatok vele, a város nem más, mint egy alálógó csáp, ami megállás nélkül szipolyoz mindent maga körül. Az egyetlen hely, ahol valójában voltam és a legtöbb időt töltöttem, az a kettő közti út, a senki földje. Ezért is menekültem el. A legkevesebb, ami számomra valódi különbséget jelentett, az a két szóalak: flomaszter és filc. Miután egyértelművé vált számomra, mi történt itt, döntöttem egy harmadik lakóhely mellett.

– Sajnálom, hogy így látod.

László percek óta baktatott, a táblákat kémlelte, és próbált e-mailt írni. Apja felelevenítette benne azt az állandó megfelelési kényszert, amiről azt gondolta, már maga mögött hagyta.

Alkalmazkodj mindenkire és könnyebb életed lesz!

Fontosabb, mit akar a többség, a tiédet majd megvalósítod később! Hetevényi vagy, és azok mindig elérik a céljaikat!

Utóbbi végül hamarabb sikerült teljesítenie, mint tervezte. Noha a cégnél is mindenkire idomult, ez koránt sem volt ennyire nyilvánvaló számára, mint itt. A hét utcából álló város kivezető útján haladt. Közeledett a gyárkapuhoz. Az anyja vajon mennyire lehet tisztában az ő vagy akár a saját feladataival?

Kedves Lili,

Néhány perc múlva megérkezem a célállomásra, kérlek, küldd át, mit kell tennem.

Köszönettel és üdvözlettel:

Tik László

Az épületegyüttes körvonala egyre élesebbé vált a késő délelőtti napsütésben. Kíváncsi volt az átalakított régi kenyérgyárra. Ahogy közeledett, a betonkerítés tetején kihajtott szögesdrót-koszorúkat pillantotta meg. Ismét hagyott maga mögött egy kör alakú fehér táblát, közepén fekete ponttal. A vörös téglás falak vagy a gyerekkorából ismerős düledező házak nyomtalanul eltűntek. A beléptető kapunál az anyja jött elé.

– Készt. Jöjjön.

A nő fel sem nézett, a fia ruhájához intézte szavait.

– Tudom, hogy a Monásznál nem tartják szem előtt, de itt is van egy rendszer. Másként működik, ez igaz, én ehhez szeretek alkalmazkodni. Neve?

– Anya?

– Laci? Téged küldtek?

– Igen.

– Hiányoztál. Nem jelentkeztél át, ugye? Ezért érkeztél. Tudták. Tisztában vagy, mit fogsz találni odabenn?

– Nem, nem tudom. Bármikor megérkezhet, mit kell tennem.

Anyja csücsörített, és fütyülni kezdett. A férfi felelt. A nő alakja ugyanolyan sudár volt, mint amilyennek emlékeiben élt. Egyszerre sűrűsödött meg és fehéredett be a haja. Ruhája nem változott. A nő hangja visszatért a magasabb regiszterbe. Az apját kiegészítette, László mintha mindig is olyan ellenpontnak érezte, ami komplementer, de túl is folyik rajta. A fehér pulzálás átmosta mindkettőjüket. László tétován tovább bámulta az anyját.

– Beengedlek. Bemehetnék, de nem látom értelmét. Tégy, ahogy kérik.

– Miért mondod ezt?

– Egy tarthatatlan anomália vagyunk itt, felesleges zavar ott.

Követte a nőt. Beléptek, az anyja felkapcsolta a világítást. A hosszú, L-alakú épületegyüttes rövidebbik oldalának üvege visszaverte a fényt. A levélben csatolt file-ban mindent megtalálsz, olvasta az e-mailben.

Szia Laci,

a hegemonia mappát kell felmásolnod a központi gépre, és futtatnod. Azután arra kérünk, maradj néhány napot a szüleiddel. Szeretjük, ha munkatársaink rendezett családi háttérrel rendelkeznek. Azt különösen, ha az új generáció képviselője segít szüleinek, megkönnyítve ezzel nekik a szépkorúságukat.

Az átmeneti, pacifikációs integrációs folyamatot te indítod el. Így cégünk visszailleszti a korábbi kiemelt részt, Hetevényt, és facilitátori minőségben segítséget nyújt az egyesülési tárgyalások során. A két fél közötti mihamarabbi sikeres egyeztetések és gyorsan kialakuló kölcsönös bizalom esetén cégünk a továbbiakban prioritásként kezeli Hetevényt és feladatait a városban, ahogyan ezekről már az ezt megelőző, eredményes megbeszéléseken szó esett.

Itt szeretnénk megköszönni áldozatos munkádat, és értesíteni, hogy a következő két hetet fizetett szabadságként adjuk, cserébe annyit kérünk, vedd fel velük a kapcsolatot, látogasd meg a hetevényi házatokat, és élvezzétek egymás társaságát ennyi év után. Kevés örömtelibb pillanat létezik egy család életében, mint amikor a tagok közös nevezőre tudnak kerülni, és fátylat borítanak a múltra.

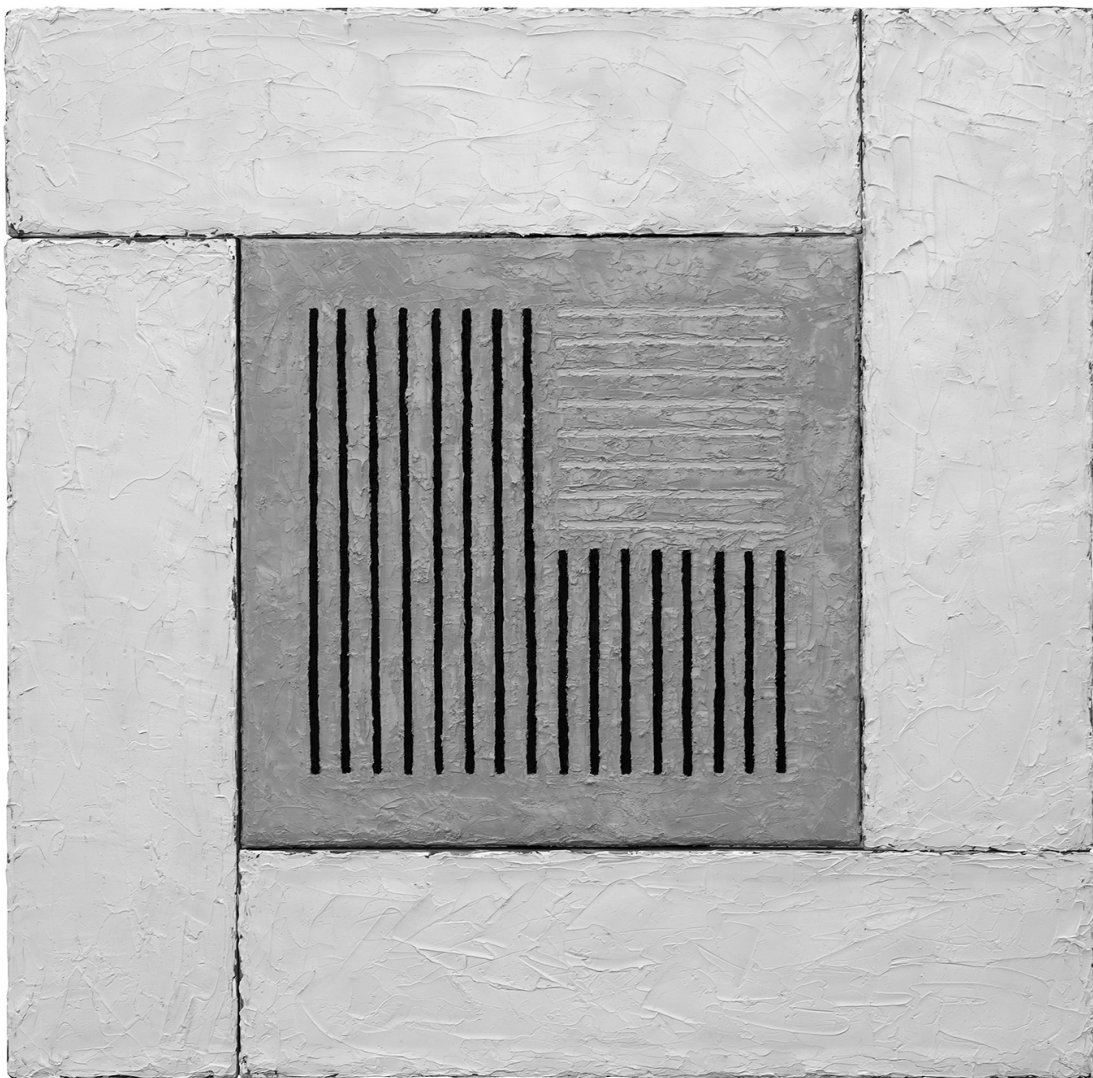
Várunk vissza kétszer hét nap múlva!

Köszönettel,

Héth Lili
Office Assistant

Egyetlen mappa átmásolása. A bejárat ajtótól nem messze tanulmányozni kezdte a hely térképét. Körülnézett. Törpének érezte magát az üzem hangárszerű épületeiben. Furán mosolygó élőlényeket várt volna, zümmögő hűtőberendezéseket, vagy Turing-teszten elbukott takarítókat, akik mindenhová követik. Ehelyett pókhálós csövek futottak a magasban, törött fogú létrák voltak a fal mellé állítva. Csak egy üres fehér négyzetet talált. Meg kell találnia egy rendszergazda hozzáféréssel rendelkező gépet.

Az elszakítás ereje elementáris lehet. László egyetlen döntése a múltba, jelenbe és jövőbe kerülhet. Hetevény az utak találkozása, a sehová nem tartozó, az útkereszteződés. Két irány rajzolódott ki előtte, ahogy a terem felé haladt. Megteszi, amit kértek tőle, ezzel kiteszi az utolsó pontot abban a fejezetben, ahová gyerekként tartozni kényszerült. Amikor az ötevényiek füttyére táncolnak. Amikor nagyban tőlük függött, mennyit váraкоznak a senki földjén. Ettől a kiszámíthatatlan kizárólagosságtól borsódzott a háta. A másik, még ennél is bizonytalanabb lehetőség, hogy elzárja magukat a cégtől, az országtól, létrehoz egy másik zárt rendszert, hasonlót, mint amilyen a gyár betelepülése előtt volt. A kapcsolatuk Ötevényel ettől nem változna, továbbra is száműzöttként kezelnék őket a Fiastyúkon. Idegen dallamok és a lenézés, elutasítás. Az ajtó előtt állt. Csücsörített, és elkezdte a helyi füttyszólamot, de nem nyitott be. A dallamra koncentrált, a helyi színek beúsztak, a fehérség elmaradt. Világos volt, de nem vakított. Természetes fény, nem sötétség, mint odafenn. Sehová nem megyünk, nem csatlakozunk. Magunknak leszünk kizárólagosak. Itt maradunk, negyedik pont leszünk ebben a háromszögben. Új időszámítás kezdődik. Nekünk így jobb kell, hogy legyen.

BEREZNAI PÉTER_JAPÁN KERT HOLDFÉNYBEN III. 2023. olaj, vászon, 70×70 cm